

РЕШЕНИЕ

№ 3793

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3547** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85, ал. 1, вр. чл. 75, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците.

Адвокат В. И., като пълномощник на И. И. С. – лице без гражданство, от Палестинска автономна територия оспорва РЕШЕНИЕ № 1953/09.03.2022 г. на заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказана международна закрила, във връзка с подадена от чужденеца последваща молба, рег. № РД 09-758/18.06.2021 г. Оспорваното решение всъщност е постановено в изпълнение Решение № 3792/ 10.06.2021 г. по адм. дело № 2163/2021 г. на АССГ, с което е отменено Решение № 37-ОК/30.12.2020 г. на интервюиращ орган, за недопускане до разглеждане на молба за закрила, вх. № КП-1906/10.12.2020 г. и преписката е изпратена на председателя на ДАБ за ново произнасяне по молбата, вх. № КП-1906/10.12.2020 г. Мотивите на Съда са свързани с необсъждане от страна на интервюиращия орган, на: представено от кандидата за закрила писмо от представителството на ВКБООН в България - № BULSO/L020/185, от 09.12.2020 г., с което се удостоверява, че И. С. е бил регистриран като палестински бежанец от UNRWA в Ивицата Газа и притежава семеен регистрационен номер на бежанец 1-02268669; актуалната ситуация в страната по произход.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван от адвоката. С жалбата и с писмена защита се твърди, че оспорваното решение: е нищожно, поради несъобразяване с указанията, дадени с Решение № 3792/10.06.2021 г. на АССГ, по адм. дело № 2163/2021 г.; издадено е в нарушение на чл. 1D от Конвенцията за статута

на бежанците и чл. 12, § 1, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС; не е събрана и преценена актуална информация за страната на произход. С молба от 30.05.2022 г. адвокатът е представил: позиция на ВКБООН, от м. 03.2022 г., относно връщането в Газа; решение от 21.09.2021 г. на МВР, за предоставяне на обществена информация, относно постановени 01.01.2020 г. и до м.09.2021 г. принудителни административни мерки на лица без гражданство с произход П., както и на граждани на същата държава.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата с доводи за правилност и законосъобразност на Решение № 1953/09.03.2022 г.; не ангажира нови доказателства. Като съобрази приетите по делото доказателства и доводите на страните, Съдът намира за установено следното.

И. И. С. – лице без гражданство, от Палестинска автономна територия е подал за първи път молба за закрила, на 02.04.2019 г., по която, с Решение № 4081/05.07.2019 г. председателят на ДАБ е отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е оставено в сила с касационно Решение № 13867/10.11.2020 г., по адм. дело № 3390/2020 г. на ВАС.

В процесното по настоящото дело административно производство, като нови обстоятелства са оценявани и изложените от чужденеца в бежанската история твърдения, че: при последните сблъсъци между И. и Ивицата Газа домът му бил частично разрушен, а той се намирал в близост до военна база на Х. и поради това бил мишена на обстрела; домът на сестра му също пострадал, а зет му получил нараняване; при всяко напрежение с И. се очаквали убийства, защото в Газа нямало сигурност; издирван е от Х., и ако се завърне в Газа, щял да бъде арестуван от тях, понеже го издирвали в дома му, в периода м. 03-м.06.2018 г. и оставили призовка да се яви при тях.

Предвид обобщените по – горе мотиви на АССГ, по адм. дело № 2163/2021 г., с което е отменено Решение № 37-ОК/30.12.2020 г. на интервюиращ орган, за недопускане до разглеждане на молба за закрила, вх. № КП-1906/10.12.2020 г., с настоящото решение ответникът е изследвал, налични ли са нови обстоятелства, от съществено значение за личното положение на търсещия закрила и за държавата на произход. Прието е, че липсват такива обстоятелства, понеже в предходните съдебни производства е било отхвърлено твърдението, молителят да е бил подложен на преследване или тежки посегателства в Палестинските автономни територии, включително от организацията „Х.“ и не съществува такъв риск в бъдеще. Допълнително представеното писмо № BULSO/L020/185, от 09.12.2020 г., от представителството на ВКБООН в РБ, в което се сочи да е бил регистриран като палестински бежанец от Представителството на Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток (UNRWA) в Ивицата Газа (семеен регистрационен номер на бежанец: 1-02268669) не е преценено като ново обстоятелство, от съществено значение за личното му положение, но е обсъдено подробно и е отхвърлено като причина да бъде предоставена международна закрила. Този извод е обоснован със становището, че: чл. 1D от Конвенцията за статута на бежанците и чл. 12, § 1, б. „а“ от Квалификационната директива (Директива 2011/95/ЕС) са транспонирани с нормите на чл. 12, ал. 1, т. 4 ЗУБ, а според текста: „статут на бежанец не се предоставя на чужденец, който се ползва от закрилата или помощта на органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, с изключение на случаите, в които тази закрила или помощ е преустановена и положението на лицето не е установено в съответствие със

съответната резолюция на Организацията на обединените нации; това лице може да се ползва от привилегиите, произтичащи от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г.“. Административният орган се е позовал и на Справка, вх. № МД-553/02.11.2021 г. от Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ, като е отбелязал, че чужденецът сам е решил да се откаже от помощта, предоставяна чрез Представителството на Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток, Ивицата Газа. Коментирани са и различия в бежанската история, поднесена в проведените преди това интервюта, от гледна точка твърденията за „проблеми“ с Х. и за такива със съседа. В заключение е прието, че по отношение на търсещият закрила не са на лице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 06.04.2022 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 24.03.2022 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна. Решение № 1953/09.03.2022 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведена административна процедура, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Решението представлява валиден индивидуален административен акт и не е нищожно. Фактът, че с цитираното по - горе Решение № 3792/ 10.06.2021 г. по адм. дело № 2163/2021 г. състав на АССГ е приел писмо № BULSO/L020/185/09.12.2020 г. от представителството на ВКБООН в РБ като ново обстоятелство, а заместник – председателят на ДАБ, в процесното оспорено решение е заявил, че не е ново, не представлява порок на административния акт, водещ до неговата нищожност. Според разпоредбата на чл. 172, ал. 2, изр. първо АПК „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни“. Въпреки, че е заявил да не приема писмото за ново обстоятелство, ответникът е обсъдил същото и е изложил мотиви за неговата неотносимост към жалбоподателя. Така е изпълнил повелята на Съда да обсъди това писмо, но съдебното решение не му налага да приеме, че то обуславя основателност на молбата за международна закрила, следователно не е засегнало правото на оперативна самостоятелност. От друга страна, данните от Справка, вх. № МД-553/02.11.2021 г. от Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ се подкрепят и от представената пред настоящата инстанция, от адвокат И. позиция на ВКБООН, от 2022 г., относно връщането в Газа. От това не следва извод за наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждански намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. С други думи, не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Газа, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.), по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм).

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност

за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в палестинската автономия жалбоподателят И. С. е бил подложен на преследване. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец. Причините, както е отбелязано и в решението са свързани с твърдението му за личен конфликт и недоказани твърдения да е бил търсен от Х..

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, а историята, която е изложил, е съчинена за целта. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил

молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. Твърденията на молителя и обективно установените факти сочат, че причините за напускане на страната на произход не са свързани с обстоятелства, по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на територията, в която е пребивавал той и близките му. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Поради това фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно И. С. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Споделени от настоящия съдебен състав са и мотивите на заместник – председателя на ДАБ за приложимост, по отношение И. И. С. на забраната, установена с чл. 12, ал. 1, т. 4 ЗУБ.

Нормата на чл. 12, ал. 1, т. 4 ЗУБ изцяло преповтаря тази на чл. 1.D. от Конвенцията за статута на бежанците и постановява, че не се предоставя статут на бежанец, на чужденец, „който се ползва от закрилата или помощта на органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, с изключение на случаите, в които тази закрила или помощ е преустановена и положението на лицето не е установено в съответствие със съответната резолюция на Организацията на обединените нации; това лице може да се ползва от привилегиите, произтичащи от [Конвенцията за статута на бежанците](#) от 1951 г.“. В тази връзка е неоснователно изложеното от адвоката с жалбата, неподкрепено с конкретни доводи становище за обратното, а именно, че като признат палестински бежанец И. И. С. има право на бежански статут, съгласно Конвенцията от 1951 г. От своя страна ответникът правилно е използвал като правно основание и тази разпоредба, приемайки, че чужденецът сам (доброволно) е решил да се откаже от помощта, предоставяна чрез UNRWA. С мотивите по т.т. 6, 7, 84 от Решение № С-585/16 Съдът на Европейския съюз признава Представителството на Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток (UNRWA) като орган на ООН, който е създаден за закрила и помощ на палестинците в Ивицата Газа, западния бряг, Й., Л. и С., в качеството им на „палестински бежанци“. От това следва, че „лице, което е регистрирано от UNRWA следва да се ползва от предоставената от този орган закрила

и помощ, с цел подпомагане на неговото благосъстояние, в качеството му на бежанец“. Според т. 85 от решението: „поради този специфичен статут на бежанец, установен в посочените територии в Близкия изток за палестинците, лицата, регистрирани от UNRWA по принцип се изключват, по силата на член 12, параграф 1, буква а), първо изречение от Директива 2011/95, който съответства на член 1, буква Д, първа алинея от Женевската конвенция, **от кръга на бежанците в Съюза**. СЕС обаче пояснява по – нататък, че: „с оглед на това, когато кандидатът за международна закрила в Съюза вече не се ползва от закрилата или от помощта на UNRWA, това изключение престава да се прилага“. В тази връзка, с т. 2 от диспозитива на решението по дело № С-585/2016 г. СЕС постановява, че:

„член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, и член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95 трябва да се тълкуват в смисъл, че: не допускат национална правна уредба, която не предвижда или която транспонира неправилно основанието за прекратяване на прилагането на основанието за изключване от кръга на бежанците, което тези разпоредби съдържат; че имат директен ефект, и че могат да бъдат приложени, дори ако кандидатът за международна закрила не се е позовал изрично на тях“. Текстът на чл. 12 „Изключване“, § 1, б. „а“, изр. първо от Директива 2011/95/ЕС, от 13.12.2011 г., относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила указва, че „гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключва от кръга на бежанците, когато съответното лице: а) попада в приложното поле на член 1, буква Г от Женевската конвенция относно закрилата или помощта от органи или агенции на Организацията на обединените нации, различни от върховния комисар за бежанците на ООН“. Изречение второ на чл. 12, § 1, б. „а“ пояснява, че „в случаите, в които тази закрила или помощ бъде преустановена на каквото и да е основание, без положението на тези лица да бъде окончателно уредено в съответствие с относимите резолюции на Общото събрание на Организацията на обединените нации, тези лица ipso facto имат право на предимствата по настоящата директива“. По аргумент за противното, когато тези лица, вкл. и доброволно са напуснали територията, на която са ползвали закрила, може да се ползват от предимствата по директивата, но само ако положението на тези лица не е окончателно уредено, в съответствие с относимите резолюции на Общото събрание на ООН. За процесния случай не се твърди и не съществуват основания да бъде прието, че дейността на UNRWA, насочена конкретно към подпомагане и работа с палестинските

бежанци в Близкия изток и в Ивицата Газа е преустановена, което означава, че *„положението на лицата без гражданство е окончателно уредено, в съответствие с относимите резолюции на Общото събрание на ООН“*. СЕС приема още, че дори когато палестински бежанци са напуснали зона на действие на UNRWA при *застрашаващи обстоятелства*, самото отсъствие от такава зона или доброволното решение да бъде напусната, не може да се счита за преустановяване на помощта (от UNRWA).

Водим от горното и на основание чл. 85, ал. 1 ЗУБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на И. И. С. – лице без гражданство, от Палестинска автономна територия, против РЕШЕНИЕ № 1953/09.03.2022 г. на заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците, при МС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: